

Valldeflors, Riu en la seva monogr. monasterial, citant-la dels SS. X-XVI (no dona proves certes que el nom es repetís, com creu ell, a Rialb de Ponts). De tota manera, ja es veu que això és molt lluny de *Vilansflor*, i no s'hi pot confondre. No veig cap raó per dubtar que aquí es tracti realment d'una vall de flors en sentit més o menys figurat: el 'Jardí de Maria'!

Panaflor, un o dos noms de la zona Ebre-Morella. *Pinaflor* paratge que J. Puig situa prop de Coratxà (BSCC XIV, 134) amb alguna menció semblant. *Penamflor*, aa. 1250 entre les afrs. de Morella (BSCC XV, 115); però no coincideix gaire geogr. amb el Pont de *Penyaflor*, de què tinc nota en te. d'Alfara, en el camí de Tortosa. I molts *Peñaflor* castellans (mun. prov. Valladolid, Àvila i altres 5 NLL menors). Tots ells s'expliquen inobjectablement per PINNA FLORUM (gen. pl.) 'turó rocós i florit en el replà de dalt', cf. AREA FLORUM > mall. *Airaflor* (Vol. I, 17).

TORREDEFLOT, resta a exposar, car induïa a un judici diferent de tot plegat. És el nom d'una masada, o antic llogaret del Solsonès, prop de Brics, en el te. d'Olius, pocs. k. al SE. de Solsona.

MENC. ANT. 1078: dos cònjuges donen una terra «in fines castrum *Zelzone*, in lo. q. voc. ad *Turre de Flaod*, sive ad ipsa Fonte de Remon Romio --- » (lleg. a l'Arx. de Sols.); 1418: «Fr. Bertholomeus de *Torre de Flor* era un monjo del monestir de Gualter (doc. lleg. ibid.); 1687: «Ciprianus *Torradeflor*, mansi de *Gilabert*» en un escrit que extracta Baraut en la *Hist. del Scri. d'El Miracle*, p. 200. N'hi devia haver un duplicat, a Urgell, te. de Belcaire, 75 k. lluny de Solsona: *Torre del Flot*, en aquell terme, prop del de La Sentiu (IGC full 360, '34 × '46).

Era temptador pensar en un origen paral·lel al de *Torredenegó*, altre llogaret, no llunyà, en el Solsonès: compost amb *Enegó*, variant de *Enec*, cast. *Inigo*, sigui aquest germànic o ibèric. Això induïa a pensar que aquí tinguéssim també un NP que per la -f hauria de ser germànic. La diferència està que *Enegó* és un nom conegut, i que els NPP germànics en gran majoria són compostos, de cos més ampli que aqueix *Flor*; i tampoc no se li veu clar un ètimon adequat en el tresor germànic: FRÖD és arrel coneguda en aqueixa família, però no li sé un derivat adequat en -o o zero, i tampoc és *Fr*—el que tenim aquí, sinó *Fl*—; sí que ens són coneguts noms com *Flodeberga* (Aebischer, *Onom.* 26), però sembla que vénen de l'arrel HLOD- amb un tractament excepcional, proto-germànic, del nexa HLOD-, arrel germ. coneguda; i tampoc aquí no trobo testimoni —almenys a Cat.— d'un nom radical HLODÓ o FLODO.

D'altra banda la menció més antiga del NL *Torredeflot* ens orienta en un altre sentit i ens aparta encara més d'aqueixes arrels germàniques: *Torre de Flaod*, pot contenir el nom d'un monjo, com ho fou

el *Bartomeu de T.* de la menció de 1418: i també fa olor monacal aqueix *Ramon Romeu* o *Romio* que l'acompanya en el text de 1078: deu venir de *Torre de Fra Ot* (= Otó) amb dissim^o -rr-fr- > -rr-fl- explicació ben simple i satisfactòria. Car les variants amb -r final de les dues mencions del SS. XVI i XVII són massa tardanes per fer-nos efecte (fàcil etim. pop.), i estan contradites per la -t final dels dos homònims moderns i la -d de la única dada medieval. Conclusió: l'ètim. de *Torredeflot* és aquesta, i no hi ha l'indici d'una alternativa germànica que de primer ens hàviem plantejat per a *Vilansflor*.

VILANNA

Poble a la C. de Girona, agreg. a Bescanó.

PRON. bilánnə o *-annə* oït a. 1954 a Girona i pobles veïns, i a Santa Coloma de Farners (Casac. 1920).

MENCIONS ANT. 1151: (BABL IV, 185) cita del lloc, però no hi consta la forma del nom; 880: *vilanana* (BABL IV, 42) sens dubte error per *Vilanna*. En un doc. de 899 és insegur que una església de St. Mateu dependent d'Amer, es refereixi a aquest poble perquè no hi dona el NL només el sant (Monsalv.); 1318: concòrdia d'un Ramon de Peguera amb Pere *Collo* sobre percepcions en el Mas *Coll* de par. St. Mathei de *Vilatna* (Mons. XVII, 236); 1319: Guillem Castell presta homenatge al bisbe de Girona pels delmes de la par. St. Mathei de *Vilastna* (id. ib.); 1359: *Vilastna*, *Vilasna* (impresos *Vilascua*, *Vilasua*, pp. 112, 182) en aquest cens de formes sovint mal copiades). I també es deu haver d'esmenar com *Vilastna* la grafia *Vilasnia* que li dona a la p. 91; 1362: *Vilasna* (*Llibre Verd*, Alsius, *Nom.*, cf. *Mons.* X, 379, i XII, 521); 1385: St. M. de *Vilasme* (lleg. prob. *Vilastne*) (Mas, *N.H.Bana.*, XVII, 385); 1691: S.M. de *Vilanna* (Mons.).

En net, resulta que el nom consta com *Vilanna* 880, *Vilatna* 1318, *Vilastna* 1319, *Vilasana* o *Vilasna* 1359, *Vilasna* el 1362, *Vilastne* el 1385 i *Vilanna* el 1691.

Anàlisi de les mencions: De la precessió de les formes resulta bastant clar que la més originària havia de ser *Vilastna* (1319, 1359 i prob. 1385), reduïda ja d'antic a *Vilatna* 1318 i en fi l'assim. *Vilanna* (de la qual potser ja hi ha un pròdrom de 880...)

ETIM. Per tant no pot contenir el nom de dona bíblic *Anna* com suposa *AlcM.* Fora d'això no n'ha escrit res ningú, ni Aebischer, que acluca massa prudent els ulls davant els casos difícils, silenciament tals noms. Però l'analogia dels nombrosos Vila- del Nord, en clara majoria, indueix a cercar-hi un NP germànic. Així ho vaig dir en *E.T.C.* I, 245.

És versemblant pensar en un derivat de l'arrel germ. ANSTI- bastant productiva (una quinzena de derivats